

l'Espinal, a uns 1250 metres sobre'l mar, on s'hi veuen els començaments de l'edifici que havien projectat fer-hi els salesians. Seguint el camí de l'esquerra i deixant a la dreta el que mena a Sant Marçal, al cap d'una hora curta arribarem a la font del Briançó. Allí el panorama ja comença a esdevenir bell, grandíols, sobre tot vers les muntanyes del Montnegre, els turons de Morou, d'Arenys, el coll de Tè i la vall de Santa Fè.

Al peu de la font, fèrem el nostre dinar; no vull pas dir que la ruta no'ns haves cansat bon xic; car fins mandra tenjem de treure la minestra, malgrat la gana que'ns atormentava; i era de veure com l'amic París donava ample espai a l'atormentadora mandra, sota un gros faig que'l resguardava dels raigs de sol que, sens plànyer'ns queien sobre nostres testes. Emperò nosaltres donavem mercès a aquell sol, que, tot atormentan-nos, ens feia fruir de tant bell espectacle. ¡Que bonic, veure com sa rojor emmantella l'abrupta grandiositat d'aquelles negrenques muntanyes!

Un xic més costós que'l troç del plà de l'Espinal a la font del Briançó, puja aquell camí fins a assolir el collet de les Agudes, al qual arribarem mitja hora després de dinar. Aquí, el nostre cor no va poder per menys que esclatar en mercès i lloances a la Naturalesa. Dèu minuts més de forta pujada, ens portaren al cim més enlairat del Montseny.

Impossible veig expressar amb aquesta barroera prosa meva, la magestuositat del panorama; sols crec capaç de fer-ho, a aquell que, sabent dominar la lira al seu caprici, assoleixi aquest cim, en un dia de dolça inspiració.

¡Quàn gran la devia sentir nostre insigne poeta, mossèn Verdaguer, al compondre aquelles posades, escrites en el cim de Matagalls (des d'on si fà o no fà, se frueix de la mateixa vista); aquelles estrofes de «La Creu i Catalunya», en les quals s'hi barreja els dos emblemes tant sublims de Patria i Fe, cantats des dels cims més enlairats de la terra catalana!... Escoltem, per breus moments, els arpeigs de la lira de l'immortal poeta:

*¡Catalans tots, de genollons en terra!
Miràu, allí, lo signe de la Creu,
com de la Patria, en la més alta serra,
aixampla avui los braços,
per a acostar-la, amb tots sos fills, a Déu!*

Jo no podré pas dir l'impressió causada en el meu ànim per la magestuositat del panorama; emperò, bé o malament, m'atreviré a donar-vos'en una idea.

Lo primer en que's fixaren nostres ulls, és el cim de Matagalls; l'ermita de Sant Marçal, posada entremig d'aquest i el d'on som i Viladrau, sota d'aquell mateix. Les Guilleríes semblen talment arredoçades i somortes per l'altitud del cim en que'ns trovem... I veiem el panorama immens, grandíols, que'ns ofereixen els Pirineus, que van des del maciç del Canigó fins a la Maladeta; els estranys